



Právo a judikatúra v praxi

Výber z najzaujímavejších nových rozhodnutí súdov

Obsah:

- 1. Zánik záväzku v zmluve s alternatívnym plnením pri neurčitosti jedného plnenia**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 784/2015 zo dňa 25. 5. 2016
- 2. K podmienkam nariadenia neodkladného opatrenia vo veci výkonu rodičovských práv**
Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoP/61/2016 zo dňa 12. 10. 2016
- 3. K rozdeleniu splátok na istinu a úroky podľa amortizačnej tabuľky v zmluve o spotrebiteľskom úvere**
Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/403/2016 zo dňa 12. 10. 2016
- 4. Profesná spolupráca advokátov z hľadiska zaujatosti rozhodcu**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23 Cdo 3150/2012 zo dňa 30. 9. 2014
- 5. K podmienkam rozvodu manželstva**
Rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 7CoP/134/2016 zo dňa 27. 10. 2016
- 6. Dobrá viera ako predpoklad vydržania vlastníckeho práva pri neregistrovanej zmluve so štátom**
Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 5590/2015 zo dňa 26. 4. 2016
- 7. K akceptovateľným nákladom na bývanie a k výške nákladov na stravu rodiča povinného k plateniu výživného**
Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoP/43/2016 zo dňa 24. 8. 2016
- 8. K dosiahnutiu plnoletosti v priebehu konania o určení výživného**
Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/77/2016 zo dňa 10. 1. 2017
- 9. K súhlasu oprávneného ako podmienke pre zastavenie exekúcie kvôli nemajetnosti povinného**
Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2CoE/218/2016 zo dňa 25. 8. 2016
- 10. K započítaniu bonusov za dochádzku a príspevkov pri narodení iných, než oprávnených detí, do príjmov rodiča povinného k výžive**
Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoP/44/2016 zo dňa 13. 9. 2016
- 11. K mimoriadnemu zníženiu trestu pri druhej recidíve**
Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/47/2016 zo dňa 7. 9. 2016
- 12. K delegácii veci z dôvodu vhodnosti súdu, v obvode ktorého má bydlisko jediný dedič pri odmietnutí dedičstva ostatnými dedičmi**
Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Nd 367/2016 zo dňa 16. 11. 2016
- 13. K rozhodovaniu o nároku na náhradu škody v prípade neoprávneného odberu elektriny**
Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/928/2015 zo dňa 28. 12. 2016
- 14. Priorita prenesenia miestnej príslušnosti pred prikázaním veci z dôvodu vhodnosti**
Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Nd 328/2016 zo dňa 18. 10. 2016
- 15. K obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu po výzve podľa § 382 Civilného sporového poriadku**
Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 317/2015-37 zo dňa 17. 8. 2016

1. Zánik záväzku v zmluve s alternatívnym plnením pri neurčitosti jedného plnenia

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 784/2015 zo dňa 25. 5. 2016

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vysvetľuje, že pri zmluve s alternatívnym plnením neurčitosť jedného z dvoch individualizovaných plnení nezakladá zánik záväzku, a to s ohľadom na možnosť splnenia poskytnutím druhého plnenia.

Rozhodnutie bolo na januárovom (2017) zasadaní občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky schválené na uverejnenie v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk.

Právna veta:

Ak uzatvorí účastníci zmluvu s alternatívnym plnením, pričom jedno z dvoch individualizovaných plnení je neurčité, záväzok nezaniká, pretože ho možno splniť poskytnutím druhého plnenia.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Záväzkové právo – zánik záväzku

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 40/1964 Zb. – § 561 ods. 1

pre ČR: 40/1964 Sb. – § 561 odst. 1

2. K podmienkam nariadenia neodkladného opatrenia vo veci výkonu rodičovských práv

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoP/61/2016 zo dňa 12. 10. 2016

Anotácia:

Krajský súd Trenčín v predkladanom rozhodnutí vyjadruje za akých podmienok môžu všeobecné súdy nariadiť tzv. neodkladné opatrenie podľa ustanovenia § 325 Civilného sporového poriadku vo veciach úpravy výkonu rodičovských práv a povinností a úpravy styku.

Súd rozhodoval o nariadení predbežného opatrenia (návrh bol podaný ešte podľa pôvodne účinnej právnej úpravy, t. j. podľa Občianskeho súdneho poriadku), ktorým malo byť maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky s tým, že otec by bol zaviazaný prispievať na jeho výživu; zároveň bol podaný návrh na úpravu styku otca s maloletým. V priebehu konania však bolo súdom zistené, že medzi rodičmi maloletého došlo k obnoveniu ich spolužitia, matka však napriek tomu so späťvzatím návrhu na vydanie neodkladného opatrenia nesúhlasila. Krajský súd v Trenčíne vo vzťahu k meritu veci uviedol, že bývanie rodičov v spoločnej domácnosti nemusí znamenať vytvorenie vzájomného spoločenstva rodičov v zmysle ustanovenia § 36 zákona o rodine. Na druhej strane však podľa nebo platí, že pokiaľ je v priebehu konania zistené, že rodičia súžitie v zmysle ustanovenia § 36 zákona o rodine obnovili, nie sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia vo veciach úpravy výkonu rodičovských práv a povinností a úpravy styku, a to ani vtedy, ak na návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia jeden z rodičov trvá.

Právna veta:

I. Pokiaľ vychádzame z ust. § 36 ods. 1 zákona o rodine jednou z podmienok na rozhodovanie súdu podľa § 36 ods. 1 je skutočnosť, že rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú. Táto podmienka sa nepovažuje za splnenú, ak rodičia dieťaťa spolu bývajú v spoločnej domácnosti. Žiť spolu znamená vytvorenie vzájomného spoločenstva. Súd preto vo veci samej musí zisťovať existenciu súladov vzájomných vzťahov, perspektívu ďalšieho trvania ich životného spoločenstva, či sa spoločne starajú o domácnosť, o deti a podobne. Pokiaľ by mal súd za preukázané, že vážne narušenie rozvratu vzťahu medzi rodičmi dieťaťa, neexistencia perspektívy ďalšieho trvania vytvárania životného spoločenstva rodičov dieťaťa, po zhodnotení konkrétnych okolností prípadu, možno podmienku, že rodičia spolu nežijú považovať za splnenú. Rovnako aj skutočnosť, že rodičia maloletého dieťaťa bývajú spoločne v jednom byte nemusí znamenať, že nebola splnená podmienka na úpravu rodičovských práv a povinností v zmysle § 36 ods. 1 zákona o rodine.

II. Neodkladné opatrenie slúži na okamžitú ochranu práv a povinností účastníkov, toho ktorého konania, pričom rozhodovaním vo veci samej už budú zisťované následné okolnosti predpokladané v ust. § 36 ods. 1 zákona o rodine. S prihliadnutím na skutočnosť, že obaja rodičia zhodne potvrdili, že obnovili spolužitie, za daného skutkového stavu veci nie je dôvod, aby bolo v platnosti nariadené neodkladné opatrenie, ktorým by bol maloletý dočasne zverený do starostlivosti otca a matke upravený styk s dieťaťom.

Právna oblasť: Rodinné právo, Občianske právo procesné

Právny inštitút: Neodkladné opatrenie, rodičovské práva a povinnosti

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 36/2005 Z. z. – § 36

160/2015 Z. z. – § 324, § 325

pre ČR: 89/2012 Sb. – § 888

292/2013 Sb. – § 12

3. K rozdeleniu splátok na istinu a úroky podľa amortizačnej tabuľky v zmluve o spotrebiteľskom úvere

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/403/2016 zo dňa 12. 10. 2016

Anotácia:

V predkladanom rozhodnutí Krajský súd Košice v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch konštatoval, že úver poskytnutý žalobcom (bankou) sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento záver odvodnil tým, že v zmluve chýbajú náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia).

Súd tak odmietol právny názor banky, ktorá argumentovala, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky a výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v texte zmluvy; banka navyše v zmysle obchodných podmienok poskytovala každému spotrebiteľovi na vyžiadanie výpis z účtu v podobe amortizačnej tabuľky, v ktorej boli uvedené splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky a ich úhrady, spolu s rozpisom každej splátky a uvedením amortizácie, istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Súd však uzavrel, že takto koncipovaná amortizačná tabuľka je len všeobecným údajom a nedá sa z nej zistiť, aká je výška splátok úrokov a ďalších poplatkov, a to najmä za situácie, keď sa výška pomeru istiny a úrokov mení. Z tohto dôvodu podľa názoru súdu nie je možné vydanie amortizačnej tabuľky považovať za splnenie povinnej náležitosti zmluvy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľskom úvere.

Právna veta:

I. Zo znenia ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. (§ 9 ods. 2 písm. l) zák. v súčasnom znení) nemožno vyvodiť záver, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, nemusia byť obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, naopak musia byť uvedené.

II. Rozdelenie splátok na istinu a úroky podľa amortizačnej tabuľky nemožno považovať za splnenie tejto podmienky, pretože amortizačná tabuľka je všeobecným údajom a nie je možné z nej zistiť, aká je výška splátok úrokov, aká je výška splátok ďalších poplatkov, najmä za situácie, že sa mení výška pomeru istiny a úrokov.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Spotrebiteľské úvery

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 129/2010 Z. z. – § 9

4. Profesná spolupráca advokátov z hľadiska zaujatosti rozhodcu

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23 Cdo 3150/2012 zo dňa 30. 9. 2014

Anotácia:

Rozhodnutie sa týka vymedzenia podmienok zaujatosti rozhodcu, ktorým je advokát vo vzťahu k inému advokátovi zastupujúcemu účastníka rozhodcovského konania. Rozhodnutie bolo schválené k publikácii v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk a bolo uverejnené pod R 29/2015. Odborná literatúra vo vzťahu k nemu uvádzala, že i keď z hľadiska princípu nezávislého a nestranného rozhodovania možno aj pre rozhodcu primerane použiť judikatúru reprezentovanú najmä rozsudkom NS z 29. 7. 1999, sp. zn. 2 Cdo 828/96 (SJ 3/2000), alebo nálezom ÚS z 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, nemožno opomenúť, že jednou zo základných zásad rozhodcovského konania je autonómia strán a právo voľby určitého rozhodcu alebo podieľania sa na jeho určení. Preto, ak je stranami zvolený rozhodca z radu advokátov, možno predpokladať, že bude v bežnom pracovnom kontakte s inými advokátmi, a súčasne ho nemožno v takejto činnosti obmedzovať. Takáto bežná profesná spolupráca nemusí sama osebe predstavovať okolnosť, ktorá by vzbudzovala dôvodné pochybnosti o prípadnom pomere rozhodcu k inému advokátovi zastupujúcemu účastníka rozhodcovského konania. Dôvodné pochybnosti by mohla vyvolať skôr dlhodobá spolupráca majúca povahu určitej ekonomickej závislosti, napr. spolupráca v spoločnej advokátskej kancelárii. V prejednávanej veci potom išlo o situáciu, keď advokátska kancelária rozhodcu v troch prípadoch spolupracovala so zástupcom navrhovateľky pri podávaní ponúk na zastupovanie Českej republiky; súd hodnotil tento spôsob profesnej spolupráce ako formálny a nezakladajúci pochyby o nezaujatosti rozhodcu (k tomu porovnaj: Vojtek, P.: Výběr rozhodnutí z oblasti civilné právní, Soudní rozhledy, 2015, č. 9, str. 319).

Právna veta:

Princíp nezávislého a nestranného rozhodovania, ktorý je určujúci pre rozhodovanie sudcov, sa uplatní aj pre rozhodovanie rozhodcov. Bežná profesná spolupráca advokátov nemusí sama osebe predstavovať okolnosť, ktorá by vzbudzovala dôvodné pochybnosti o prípadnom pomere rozhodcu z radov advokátov k inému advokátovi zastupujúcemu účastníka rozhodcovského konania. Dôvodné pochybnosti o pomere rozhodcu z radov advokátov k inému advokátovi zastupujúcemu účastníka rozhodcovského konania môže vyvolať spolupráca nie jednorazová, ale dlhodobá, majúca povahu určitej ekonomickej závislosti, napr. spolupráca v spoločnej advokátskej kancelárii.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Rozhodcovské konanie – zaujatosť rozhodcu

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 244/2002 Zb. – § 9 ods. 1
160/2015 Z. z. – § 49
pre ČR: 216/1994 Sb. – § 8
99/1963 Sb. – § 14

5. K podmienkam rozvodu manželstva

Rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 7CoP/134/2016 zo dňa 27. 10. 2016

Anotácia:

Rozhodnutie Krajského súdu Košice podrobne interpretuje zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bolo možné manželstvo rozviesť. Po skutkovej stránke súd riešil situáciu, v ktorej rozvádzajúci sa manželia naďalej spolu žili v jednej domácnosti, naďalej spolu hospodárili s príjmami a podieľali sa na chode domácnosti s tým, že na pojednávaní uviedli, že uvedené riešenie operatívnych záležitostí súvisiacich s chodom domácnosti zvolili z toho dôvodu, aby mal rozvod manželstva čo najmenší dopad na ich spoločné dieťa; schopnosť ich vzájomnej dohody ohľadom riešenia bežných záležitostí bola však podľa názoru manželov dôkazom, že sú s rozvodom emocionálne vysporiadaní a nie dôkazom toho, že ich vzťah nie je vážne a trvalo rozvrátený.

Okresný súd Rožňava a následne aj Krajský súd Košice (ako odvolací súd) odmietli za vyššie uvedenej skutkovej situácie manželstvo rozviesť, keď sa oba zhodli na tom, že kríza v manželstve účastníkov konania síce existuje, ale pre rozvod manželstva nie je splnená podmienka jeho objektívneho rozvratu. Rozvrat manželstva podľa názoru súdov nie je daný len tým, že manželia spolu dlhodobo netrávia voľný čas a ich komunikácia je obmedzená; prihliadať sa musí vždy na plnenie (resp. neplnenie) všetkých povinností, ktoré sú stanovené v ustanovení § 18 až 20 Zákona o rodine. Za danej skutkovej situácie teda súdy odporúčali manželom, aby sa manželskú krízu snažili prednostne riešiť formou psychologickú intervenciu.

Právna veta:

- I. Pri skúmaní vážnosti rozvratu manželstva je vždy povinnosťou súdu dôsledne zistiť a vyhodnotiť celkový postoj manželov k manželstvu a k výkonu práv a povinností založených uzavretím manželstva, ich vzájomný vzťah ako aj dĺžku trvania a intenzitu rozvratu vzťahu medzi nimi a rovnako prihliadnúť na záujem maloletého dieťaťa pochádzajúceho z manželstva.
- II. Prechodný a krátkodobý nesúlad medzi manželmi nemôže byť dôvodom na rozvod manželstva. Na zrušenie manželstva rozvodom nie je právny nárok a Zákon o rodine nevypočítava jednotlivé dôvody, pre ktoré by súd mal povinnosť manželstvo rozviesť.
- III. Objektívny kvalifikovaný rozvrat vzťahu medzi manželmi je daný intenzitou rozvratu a dĺžkou jeho trvania, ktoré sú zahrnuté do požiadavky vážnosti a trvalosti rozvratu. Intenzita rozvratu vzťahov medzi manželmi je závislá od toho, do akej miery sa nezhody manželov týkajú podstatných vecí manželského spolužitia, t. j. akým spôsobom a v akom rozsahu manželia porušujú vo vzájomnom správaní sa pravidlá, ktoré vyplývajú z čl. 1 – 4 Základných zásad (Zákona o rodine) a z ustanovení § 18 až 20 Zákona o rodine.
- IV. Trvalosť rozvratu vzťahu medzi manželmi nezáleží len na tom, aká dlhá doba uplynie od vzniku rozvratu do podania návrhu na rozvod manželstva, ale aj na povahe príčin rozvratu a miere ich následkov. To znamená, že manželstvo možno rozviesť, iba ak je rozvod v tom ktorom prípade riešením zodpovedajúcim stanoveným hľadiskám na manželstvo a jeho zánik rozvodom. Rozvod má byť takým opatrením, ktoré má umožniť rozchod manželov len vtedy, ak iné riešenie už nezostáva. Akékoľvek zľahčovanie, alebo podceňovanie manželstva treba odmietnuť, preto manželstvo možno skončiť rozvodom iba vtedy, ak tento postup má svoje zákonné opodstatnenie.

Právna oblasť: Rodinné právo

Právny inštitút: Rozvod

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 36/2005 Z. z. – § 23
pre ČR: 89/2012 Sb. – § 755

6. Dobrá viera ako predpoklad vydržania vlastníckeho práva pri neregistrovanej zmluve so štátom

Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 5590/2015 zo dňa 26. 4. 2016

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vysvetľuje, že dobrá viera ako predpoklad vydržania nemusí byť daná pri prevodnej zmluve uzatvorenej so štátom, ak došlo k tak zásadnému nedostatku, akým bola absencia zákonom vyžadovanej registrácie zmluvy štátnym notárstvom.

Právna veta:

Dobrá viera ako predpoklad vydržania vlastníckeho práva pri prevodnej zmluve uzatvorenej so štátom a neregistrovanej štátnym notárstvom, nie je založená samotnou okolnosťou, že zmluvnou stranou bol štát.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Vydržanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 40/1964 Zb. – § 134 ods. 1
pre ČR: 40/1964 Sb. – § 134 odst. 1

7. K akceptovateľným nákladom na bývanie a k výške nákladov na stravu rodiča povinného k plateniu výživného

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoP/43/2016 zo dňa 24. 8. 2016

Anotácia:

Krajský súd Žilina dáva v predkladanom rozhodnutí všeobecným súdom návod, ako posudzovať náklady rodiča povinného k hradeniu výživného na bývanie a stravu.

Pokiaľ ide o náklady na bývanie, je podľa názoru Krajského súdu Žilina potrebné akceptovať výdavky súvisiace so zabezpečením bývania vrátane pôžičky či hypotéky; zároveň je však potrebné brať do úvahy aj okolnosti poskytnutia pôžičky. Ak medzi veriteľom pôžičky a rodičom povinného k plateniu výživného existuje blízky vzťah, mal by sa tento blízky vzťah podľa názoru súdu odraziť aj v mesačnej výške splátok; ak tomu tak nie je, nemali by všeobecné súdy akceptovať výšku mesačných splátok v plnej výške ako nevyhnutný výdavok povinného rodiča.

Okrem toho Krajský súd Žilina vyslovil názor, že v súčasných slovenských pomeroch nie je možné 10 eur denne považovať za primeraný výdavok na stavu pre rodiča, ktorý nemá nijaké zvláštne požiadavky na stravu vyplývajúce z jeho zdravotného stavu. Ak by všeobecné súdy výdavky na stravu v takejto výške akceptovali, museli by potom vziať do úvahy, že podobné výdavky na stravu má aj oprávnené maloleté dieťa (s miernou úpravou s prihliadnutím k veku alebo zdravotnému stavu maloletého dieťaťa).

Právna veta:

I. Krajský súd zo širšieho hľadiska akceptuje (oprávnené) výdavky otca v súvislosti so zabezpečením bývania (navyše v pôvodných zámeroch aj pre matku a maloletú) kúpou staršieho rodinného domu a jeho následnou rekonštrukciou. Primeranou (dokonca skôr nižšou) je i výška súvisiacej pôžičky, vrátane jej bezúročnosti a prvotného odkladu splácania. Naproti tomu dohodnutá splatnosť pôžičky (88 mesiacov) je pomerne krátka; osobitne v porovnaní s dobou splácania napríklad hypotekárnych úverov alebo iných úverov na bývanie, ktorá štandardne dosahuje 15 až 20 rokov. V rozoberaných súvislostiach je nadväzne mesačná splátka 250 eur neadekvátne vysokou. Keďže ide o pôžičku medzi veľmi blízkymi príbuznými, je dôvodné očakávať určitú ústretovosť veriteľa, reagujúcu na (čiastočne) zmenenú situáciu a existenciu vyživovacej povinnosti dlžníka k maloletej. Ak bol starý otec otca tomuto schopný jednorazovo požičať 22.000 eur, je zrejmé, že sa on sám nenachádza v nepriaznivej finančnej situácii. Za daného stavu je opodstatneným konštatovanie okresného súdu, že je v možnostiach otca vyjednať priaznivejšie (t. j. nižšie splátky) pôžičky; čo je v konečnom dôsledku v záujme maloletej ako tiež rodinného príslušníka veriteľa (starého otca otca) v priamom pokolení. Zo strany veriteľa je rovnako možné využitie inštitútov na zabezpečenie jeho záväzku (napr. záložného práva). Na základe uvedeného neakceptoval krajský súd v plnej miere mesačnú splátku pôžičky 250 eur ako nevyhnutný výdavok otca.

II. Obdobne krajský súd v celom rozsahu neakceptoval otcom tvrdený výdavok na stravu 10 eur denne. Táto suma sa (minimálne) javí ako neprimeraná, resp. nadhodnotená. Pokiaľ otec bez akéhokoľvek bližšieho vymedzenia považuje sumu cca 300 eur za odôvodnenú výšku výdavkov na stravu pre jednu osobu mesačne, potom by sa uvedené vzťahovalo tak na matku (odhliadnuc od jej objektívne zvýšených výdavkov v dôsledku zdravotných problémov), ako aj na maloletú (čiastočne s miernou modifikáciou z titulu jej veku). Vo svojich dôsledkoch by takýto paušálny prístup nevyhnutne musel viesť k zvýšeniu vyživovacej povinnosti otca na maloletú.

Právna oblasť: Rodinné právo

Právny inštitút: Výživné

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 36/2005 Z. z. – § 62 ods. 2, § 75
pre ČR: 89/2012 Sb. – § 913, § 915 ods. 1

8. K dosiahnutiu plnoletosti v priebehu konania o určení výživného

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/77/2016 zo dňa 10. 1. 2017

Anotácia:

Krajský súd Trenčín v predkladanom rozhodnutí upresňuje, aký vplyv má nadobudnutie plnoletosti dieťaťa ako oprávneného v konaní o určení výživného; k upresneniu dochádza v nadväznosti na skutočnosť, že súd prvej inštancie zamietol návrh matky na určenie vyživovacej povinnosti zo strany otca na dieťa, ktoré nadobudlo plnoletosť v priebehu súdneho konania.

Súd zdôrazňuje, že dosiahnutie plnoletosti nie je dôvodom pre zamietnutie návrhu na určenie výživného podaného zákonným zástupcom maloletého dieťaťa; po nadobudnutí plnoletosti však plnoleté dieťa musí pred súdom deklarovvať, že si praje pokračovať v konaní o určení výživného. Súď následne rozhodne o výške výživného za dve obdobia – v prvom rade rozhodne o výške výživného za obdobie do plnoletosti dieťaťa a následne rozhodne aj o nároku na výživné za obdobie od plnoletosti dieťaťa.

Právna veta:

Dosiahnutie plnoletosti dieťaťa nemôže byť dôvodom na zamietnutie návrhu na určenie alebo zmenu vyživovacej povinnosti. Ak bol návrh na určenie alebo zmenu vyživovacej povinnosti podaný za maloletosti dieťaťa, dosiahnutím plnoletosti dochádza len k procesnej zmene v tom zmysle, že dieťa, ktoré dosiahlo plnoletosť, prestáva byť v konaní zastúpené, a ak vyjadrí vôľu pokračovať v uplatňovaní nároku na výživné, stáva sa v časti konania za obdobie od dosiahnutia plnoletosti navrhovateľom. V každom prípade je potrebné meritórne rozhodnúť o návrhu za čas do plnoletosti dieťaťa, a pokiaľ uplatňuje nárok na výživné aj za obdobie po dosiahnutí plnoletosti, aj o výživnom na už plnoletého navrhovateľa.

Právna oblasť: Rodinné právo

Právny inštitút: Výživné

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 36/2005 Z. z. – § 62, § 65
pre ČR: 89/2012 Sb. – § 910, § 915

9. K súhlasu oprávneného ako podmienke pre zastavenie exekúcie kvôli nemajetnosti povinného

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2CoE/218/2016 zo dňa 25. 8. 2016

Anotácia:

Krajský súd Trenčín predkladaným rozhodnutím zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý na návrh súdneho exekútora zastavil exekúciu z dôvodu nemajetnosti povinného. Súdny exekútor pristúpil k podaniu návrhu na zastavenie exekúcie po zistení, že povinný nevlastní žiaden relevantný majetok a navyše bolo zistené, že má viacero iných veriteľov, ktorí svoje dlhy aktívne vymáhajú.

Proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie podal odvolanie oprávnený, ktorý argumentoval, že exekúcia ešte neprebíhala až tak dlho, aby došlo k dôkladnému prešetreniu majetkových pomerov povinného. Krajský súd Trenčín v nadväznosti na odvolanie oprávneného vyslovil názor, že aj keď zákon výslovne nestanovuje ako podmienku pre zastavenie exekúcie súhlas oprávneného, musia všeobecné súdy na súhlas (resp. nesúhlas) oprávneného so zastavením exekúcie v prípade jej zastavenia pre nemajetnosť povinného vždy prihliadať, pretože aj keď exekúcia bude pokračovať bez úspešného vymoženía pohľadávky, bude to oprávnený, kto bude v konečnom dôsledku niesť trovy neúspešnej exekúcie.

Právna veta:

Aj keď zákon nevyžaduje pre rozhodnutie o zastavení exekúcie súhlas oprávneného, je potrebné na jeho vôľu prihliadať, keďže oprávnený je tou stranou v exekučnom konaní, ktorá exekúciu navrhuje, a teda má právo požadovať, aby sa v exekúcii pokračovalo, pokiaľ sa nepreukázali objektívne dôvody na zastavenie exekúcie (napr. z dôvodov nedostatkov exekučného titulu alebo neprípustnosti exekúcie). Ak oprávnený žiada, aby sa v exekúcii pokračovalo napriek zisteniu súdneho exekútora, že povinný nemá majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť vymáhanú pohľadávku, aj keď odvolací súd nemá dôvod pochybovať o pravdivosti a dôslednosti tohto zistenia súdneho exekútora, je potrebné prihliadať na vôľu oprávneného, ktorý si musí byť vedomý, že pokračovaním v exekúcii vznikajú trovy exekúcie, ktoré napokon v prípade neúspešnosti exekúcie bude musieť uhradiť.

Právna oblasť: Exekučné konanie

Právny inštitút: Zastavenie exekúcie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 233/1995 Z. z. – § 57 ods. 1 písm. h)
pre ČR: 99/1963 Sb. – § 268 odst. 1 písm. e)

10. K započítaniu bonusov za dochádzku a príspevkov pri narodení iných, než oprávnených detí, do príjmov rodiča povinného k výžive

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoP/44/2016 zo dňa 13. 9. 2016

Anotácia:

Krajský súd v Žiline sa vo svojom rozhodnutí na základe námietok otca (ako osoby povinnej k plateniu výživného na maloleté deti) zaoberá otázkou, aké položky je možné započítať do výšky príjmu povinného rodiča, z ktorej sa bude následne vychádzať pri určovaní výživného.

V posudzovanom prípade sa priemerný mesačný príjem otca navyšoval z dôvodu poskytnutia plnenia zo sociálneho fondu otcovho zamestnávateľa, ktoré spočívalo v príspevkoch poskytovaných pri narodení ďalších detí otca (t. j. iných detí, než detí, v prospech ktorých súd určoval výživné). Ďalším sporným navýšením príjmu boli bonusy, ktoré otec získal vďaka tomu, že u neho v stanovenom období nevznikli prekážky v práci (vrátane pracovnej neschopnosti). V tomto smere otec argumentoval, že bonusy nemôžu byť do príjmu započítané preto, lebo v ich prípade nejde o obvyklý príjem.

Krajský súd v Žiline v rozhodnutí vyslovil jednoznačný názor, že oba druhy príjmov je potrebné do výšky príjmov rozhodných pre určenie výživného započítať. Pokiaľ ide o bonusy poskytované pri narodení ďalších detí otca, tieto treba do výšky príjmov započítať preto, že pri určovaní výživného bola zohľadňovaná aj vyživovacia povinnosť k týmto deťom (nemožno teda zohľadniť, že otec má vyživovaciu povinnosť k iným deťom a zároveň nezohľadniť, že mu bol aj za účelom plnenia tejto vyživovacej povinnosti poskytnutý určitý finančný obnos nad rámec jeho bežného príjmu). Pokiaľ ide o bonus za dochádzku, tento treba zohľadniť z toho dôvodu, že neobvyklosť či obvyklosť príjmu nie je rozhodujúcim kritériom pre započítanie príjmu do celkovej výšky príjmov pre určenie výživného. Pri posudzovaní bonusu je podľa názoru Krajského súdu v Žiline podstatná skutočnosť, že svojou povahou nejde o plnenie, ktoré by bolo určené na úhradu určitých výdavkov spojených s dosahovaním príjmu (nemožno ho teda posúdiť rovnako, ako napríklad stravné či cestovné náhrady).

Právna veta:

Pokiaľ otec argumentuje nesprávnym započítaním do jeho príjmu aj bonusov za dochádzku a príspevkov pri narodení detí, odvolací súd sa s týmto argumentom nestotožňuje, práve príspevok vyplatený otcovi pri narodení dieťaťa je spôsobiteľ slúžiť na výživu, teda zabezpečenie potrieb tohto maloletého dieťaťa, pričom súdy oboch inštancií vyživovaciu povinnosť k tomuto dieťaťu otcovi zohľadňujú.

Rovnako je to v prípade bonusu za dochádzku, ktorý je rovnako zohľadňovaný u oboch rodičov. Otec argumentáciou so zohľadnením týchto príjmov len v určitom pomere zrejme má na mysli cestovné a stravné náhrady, ktoré sú vyplácané zamestnancom, ide však o inú kategóriu príjmov, ktoré sú určené na úhradu skutočných výdavkov, preto analógia tu neprihádza do úvahy.

Právna oblasť: Rodinné právo

Právny inštitút: Výživné

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 36/2005 Z. z. – § 62 ods. 2, § 75
pre ČR: 89/2012 Sb. – § 913, § 915 ods. 1

11. K mimoriadnemu zníženiu trestu pri druhej recidíve

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/47/2016 zo dňa 7. 9. 2016

Anotácia:

Krajský súd Banská Bystrica v predkladanom rozhodnutí posudzoval uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody páchatelovi, ktorý bol uznaný vinným z pokračovacieho zločinu krádeže formou spolupáchateľstva v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci formou spolupáchateľstva. Okresný súd mu po zvážení poľahčujúcich okolností (doznanie k spáchaniu trestnej činnosti) s odkazom na ustanovenie § 39 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky nepodmienečne, pretože trest nad dolnú hranicu trestnej sadzby považoval za neprimerane prísny.

Krajský súd Banská Bystrica v nadväznosti na odvolanie prokurátora upozornil, že aj keď v prípade páchatela existovala poľahčujúca okolnosť v podobe doznanie sa k spáchaniu trestnej činnosti, okresný súd pochybil, keď v jeho prípade pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu. Krajský súd Banská Bystrica totiž vyslovil názor, že podmienky pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody v zásade nie je sú splnené v prípadoch páchatelov, ktorí sa opakovane dopúšťajú druhej recidívy a ktorým je ukladaný trest odňatia slobody za trestný čin, ktorý je zameraný na rovnaký druhový objekt.

Právna veta:

Trest u každého obžalovaného má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Nadbytočne postupoval okresný súd pri ukladaní trestu v zmysle § 39 ods. 1, 3 písm. d) Tr. zák., keď trest u obžalovaného mimoriadne znížil, pričom poukázal len na okolnosti prípadu a pomery páchatela, ale bližšie nerozvedol v čom tieto okolnosti prípadu a pomery páchatela vidí. Pod okolnosťami prípadu treba rozumieť také okolnosti, ktoré výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov trestných činov a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Pomery páchatela sú navyše takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel pocítoval podstatne citelnejšie ako iní páchatelia a možno za ne považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností.

Je však potrebné poukázať, ako to správne akcentuje okresný prokurátor, že obžalovaný bol doteraz 9-krát súdne trestaný v období rokov 2008-2012, väčšinou pre majetkovú trestnú činnosť. Za tohto stavu neboli splnené podmienky postupu podľa § 39 ods. 1, 3 písm. d) Tr. zák., pretože obžalovaný neustále pácha ten istý druh trestnej činnosti, aj keď mu výrazne poľahčovala tá skutočnosť, že sa doznal k spáchaniu trestnej činnosti.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Mimoriadne zníženie trestu, recidíva

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 300/2005 Z. z. – § 39 ods. 1, § 39 ods. 3 písm. d)
pre ČR: 40/2009 Sb. – § 58

12. K delegácii veci z dôvodu vhodnosti súdu, v obvode ktorého má bydlisko jediný dedič pri odmietnutí dedičstva ostatnými dedičmi

Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Nd 367/2016 zo dňa 16. 11. 2016

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vysvetľuje splnenie podmienok pre delegáciu vhodnú, ak ju navrhuje zákonný dedič, pričom tento dedič má bydlisko v obvode súdu, ku ktorému je delegácia navrhnutá, a ostatné do úvahy prichádzajúci dediči dedičstvo odmietli. V takom prípade sú dané dôvody pre prikázanie veci z dôvodu vhodnosti.

Právna veta:

Za situácie, keď zákonný dedič navrhol prikázanie veci k súdu, v ktorého obvode má bydlisko, a ostatní v úvahu prichádzajúci dediči dedičstvo odmietli, je daný dôvod pre delegáciu vhodnú k navrhnutému súdu.

Právna oblasť: Občianske právo procesné

Právny inštitút: Prikázanie veci

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 160/2015 Zb. – § 39 ods. 2
pre ČR: 99/1963 Sb. – § 12 odst. 2

13. K rozhodovaniu o nároku na náhradu škody v prípade neoprávneného odberu elektriny

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/928/2015 zo dňa 28. 12. 2016

Anotácia:

Krajský súd Banská Bystrica sa v predkladanom rozhodnutí zaoberá problematikou určenia výšky škody vzniknutej v dôsledku neoprávneného odberu elektriny. Súd prvej inštancie uzavrel, že výška škody musí byť určená výpočtom podľa vyhlášky č. 154/2005 Z. z., žalovaný však v odvolaní argumentoval, že by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, keby bola výška škody vyčíslená podľa predmetnej vyhlášky, pretože v danom prípade (okrem iného) nie je vôbec zrejmé, v akej výške k neoprávnenému odberu došlo – vyhlášku podľa neho aj s odkazom na judikatúru Ústavného súdu ČR nie je možné aplikovať mechanicky, pretože je potrebné čo najpresnejšie zistiť špecifické okolnosti daného prípadu, aby škoda určená k náhrade čo najviac zodpovedala výške skutočnej škody.

Krajský súd Banská Bystrica dal odvolateľovi za pravdu a upozornil, že výška škody sa musí určovať podľa princípu restitutio in integrum – jej výška by teda nemala byť určená tak, aby zahŕňala aj akúsi sankciu sui generis za neoprávnený odber. Odvolací súd predovšetkým poukázal na skutočnosť, že vyčíslená náhrada škody je v hrubom nepomere s bežnou spotrebou žalovaného a súd prvej inštancie tento nepomer nijako nezodpovedal. Ak sa teda podľa Krajského súdu Banská Bystrica zdá byť v prípade výpočtu podľa vyhlášky výška škody oveľa vyššia, než by zodpovedala skutočne vzniknutej škode, nemôže byť výpočet použitý a všeobecné súdy musia výšku škody určiť na základe iných kritérií tak, aby sa čo najviac blížila skutočnej škode.

Právna veta:

I. Pokiaľ ide o náhradu škody v občianskom práve táto plní funkciu kompenzačnú a preventívnu a výška škody nemôže byť sankciou za neoprávnený odber. V danom prípade výška škody, ktorú má žalovaný podľa rozhodnutia zaplatiť niekoľkonásobne viac, keď ako sa javí z predložených dokladov je výrazný rozdiel oproti jeho bežnej spotrebe, ktorú spotreboval či už pred neoprávneným odberom, alebo neskôr. Potom pri takto výraznom rozdiel je potrebné, aby súd oprel rozhodnutie o nejaké dôkazy preukazujúce, že žalovaný skutočne v období neoprávneného odberu takéto množstvo elektriny spotreboval a poškodený utrpel takúto výraznú škodu. Pokiaľ dôkazy, na ktorých by mohol takýto záver založiť, súd k dispozícii nemá, nemôže mechanicky akceptovať výšku škody vypočítanú výlučne podľa vykonávacích predpisov k energetickému zákonu.

II. Pokiaľ je žalovaný nútený bez akéhokoľvek dôkazu o skutočne spôsobenej škode platiť za spotrebu elektriny a za obdobie predchádzajúcich troch rokov sa javí, že v priemere mal menšiu celkovú ročnú spotrebu, výška náhrady škody vypočítaná podľa vyhl. č. 154/2005 Z.z, sa javí, že kladie na žalovaného neprimerané a nadmerné bremeno v rozpore s jeho právom na ochranu majetku. Vzhľadom k takto javiacemu sa výraznému rozdielu súd musí právnu úpravu vykladať ústavno-komfortným spôsobom. Pokiaľ sa javí, že v danom prípade by výpočet náhrady škody podľa vyhlášky nezaistoval len naplnenie kompenzačného princípu, je súd povinný vyhlášku neaplikovať, alebo ju aplikovať len sčasti a vo zvyšku postupovať podľa všeobecnej občiansko-právnej úpravy postavenej na princípe úhrady skutočne vzniknutej škody.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Náhrada škody

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 154/2005 Z. z. – § 1 (do 31. 8. 2012)
292/2012 Z. z. – § 1 (od 1. 10. 2012)
251/2012 Z. z. – § 46
pre ČR: 458/2000 Sb. – § 51

14. Priorita prenesenia miestnej príslušnosti pred prikázaním veci z dôvodu vhodnosti

Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Nd 328/2016 zo dňa 18. 10. 2016

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vysvetľuje vzájomný vzťah inštitútu prenesenia miestnej príslušnosti a prikázania veci z dôvodu vhodnosti uprednostnením prenesenia miestnej príslušnosti.

Právna veta:

Prenesenie miestnej príslušnosti má prednosť pred prikázaním veci z dôvodu vhodnosti.

Právna oblasť: Občianske právo procesné

Právny inštitút: civilné konanie, miestna príslušnosť, prikázanie veci

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 160/2015 Zb. – § 39 ods. 2
161/2015 Zb. – § 112 ods. 2
pre ČR: 99/1963 Sb. – § 12 odst. 2
292/2013 Sb. – § 5

15. K obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu po výzve podľa § 382 Civilného sporového poriadku

Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 317/2015-37 zo dňa 17. 8. 2016

Anotácia:

Ústavný súd SR v posudzovanom rozhodnutí hodnotil ústavnosť postupu krajského súdu (a v nadväznosti na to tiež ústavnosť postupu Najvyššieho súdu, ktorý postup krajského súdu odobril) v konaní o určenie popretej pohľadávky. V uvedenom konaní krajský súd (ako súd odvolací) nastolil otázku, či sa na posudzovanú právnu vec nevzťahuje ustanovenie všeobecného záväzného predpisu, ktoré pri rozhodovaní veci pred súdom prvej inštancie nebolo použité; konkrétne dal svojim postupom stranám sporu najavo, že v rámci právneho posúdenia veci bude (na rozdiel od súdu prvej inštancie) z úradnej povinnosti hodnotiť platnosť zmluvy, o ktorú sa opierala pohľadávka z titulu zmluvnej pokuty, o určenie ktorej v konaní išlo.

Napriek tomu, že krajský súd dal prostredníctvom výzvy podľa ustanovenia § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (aktuálne § 382 Civilného sporového poriadku) stranám sporu najavo, že sa domnieva, že zmluva nebola platne uzatvorená, pretože nebola jedným z účastníkov právneho úkonu podpísaná tak, ako to vyžadoval zápis v obchodnom registri (konkrétne nebola v zmluve uvedená pri podpisujúcej osobe funkcia, hoci to zápis v obchodnom registri vyžadoval), túto svoju domnienku nakoniec do výroku rozhodnutia o odvolaní nepremietol a nevyporiadal sa s ňou ani v odôvodnení rozhodnutia, pričom s odkazom na ustanovenie § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (aktuálne ustanovenie § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviedol, že tak okrem iného nebol povinný urobiť preto, lebo neplatnosť nebola namietaná v rámci odvolacích dôvodov. Po tom, čo mu tento postup odobril aj samotný Najvyšší súd SR, zakročil na základe sťažnosti jednej zo strán sporu Ústavný súd. Tento všeobecné súdy upozornil, že pokiaľ (postupom podľa § 382 Civilného sporového poriadku) strany sporu vyzvú, aby sa vyjadrili k tomu, že by sa na vec mohlo vzťahovať ustanovenie, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a následne dospejú k názoru, že sa ustanovenie neaplikuje, musia tento svoj názor vo svojom rozhodnutí riadne odôvodniť, inak nebude ich rozhodnutie v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Právna veta:

I. V dikcii ustanovenia § 213 ods. 2 OSP [toho času ustanovenia § 382 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok] je predpísaný postup odvolacieho súdu v prípade, ak sa domnieva, že nárok, ktorý je predmetom konania, treba posúdiť podľa iného ustanovenia právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvého stupňa. Zmyslom zmienenej právnej úpravy je predchádzanie „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

II. Ak krajský súd vyzval sťažovateľku s poukazom na ustanovenie § 213 ods. 2 OSP na vyjadrenie k možnosti použitia ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a sťažovateľka na túto výzvu krajského súdu reagovala a s právnym názorom krajského súdu sa stotožnila, v prípade, ak krajský súd následne po doručení vyjadrenia zo strany sťažovateľky dospel k inému právnemu názoru a bez ďalšieho sa už potom otázkou prípadnej absolútnej neplatnosti zmluvy nezaoberal ani v samotnom svojom rozhodnutí (jeho odôvodnení), potom sťažovateľke ako účastníčke konania neposkytol rozhodnutie disponujúce atribútmi odôvodneného a celkovo presvedčivého rozhodnutia. Uvedené platí o to viac, ak krajský súd svojou výzvou (§ 213 ods. 2 OSP) u sťažovateľky dôvodne „navodil isté očakávania“ týkajúce sa jeho postupu vo veci vzhľadom na ex officio súdom skúmanú otázku prípadnej absolútnej neplatnosti zmluvy. Inak povedané, krajský súd sa mal v odôvodnení napadnutého rozsudku (ktorým potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa) primerane vysporiadať tiež s vlastným zistením o ním iniciovanej otázke o možnej absolútnej neplatnosti zmluvy a rovnako neodignorovať zmienku týkajúcu sa nielen vlastných procesných úkonov, ale i relevantných úkonov účastníkov konania.

Právna oblasť: Občianske právo procesné, ústavné právo

Právny inštitút: Odvolanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 99/1963 Zb. – § 212 ods. 1, § 213 ods. 2 (do 30. 6. 2016)
160/2015 Z. z. – § 380 ods. 1, § 382 (od 1. 7. 2016)
460/1992 Zb. – čl. 46 ods. 1